

[Undervisningsministeren.]

mand, da at forelægge ham deres skolers regnskab og fortælle ham om vore vanskeligheder. Adskillige folketingsmænd er fuldt ud klar over vore skolers økonomi, men de, som ikke ved det, vil sikkert sætte pris på at blive underrettet af folk, som ved, hvor skoen trykker.“

Det er vi også blevet i ministeriet; vi vil handle efter det, så snart vi kan.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Diderichsen* til kirkeministeren:

„Overvejer ministeren at træffe foranstaltninger til indskrænkning af menighedsrådenes ret til på lokalt plan at afgøre, om der skal holdes konfirmation én eller to gange om året?“

Diderichsen: Spørgsmålet til den højtærede kirkeminister kunne synes at være for ubetydeligt til at blive rejst i det høje ting, som jo ellers ikke behandler småting, men det er i dette tilfælde således som også andre steder, at en lille sag samler og genspejler større og vigtigere sammenhænge, og det vigtigere og meget vigtige er her menighedsrådenes suveræne ret til at træffe beslutninger om bestemte forhold.

Menighedsrådene er den vigtigste demokratiske islet i folkekirkens styrelse. Det ville derfor være en højst betænkelig sag, om en udvikling var ved at bane sig vej, som ville betyde en beskæring af menighedsrådenes kompetence, og en sådan indskrænkning ville ikke være i J. C. Christensens ånd.

Det kunne nu ikke falde mig ind at pådutte den højtærede minister et udemokratiske sindelag. Jeg tør endda betegne den højtærede minister som en ilter, særdeles ilter, demokrat. Sagen er bare den, at der er tegn, om ikke i sol og måne, så dog i den højere gejstlighed på, at noget er i gære, ja, nogle steder allerede er gennemført, noget, som faktisk sætter menighedsrådenes lovfæstede ret til at træffe beslutning om, hvorvidt konfirmation skal afholdes en gang årlig, ud af kraft.

Kommissionsanordningen af 1955 bestemmer i § 4, at konfirmation holdes, hvor der ikke i henhold til menighedsrådslovens § 23 er truffet anden beslutning, to gange

om året, forår og efterår. Menighedsrådslovens § 23 forbeholder udtrykkeligt denne ret for menighedsrådene. Det er altså klart, at kun menighedsrådene kan tage beslutning i denne sag. Nu blev der i 1960 i tillæg til anordningen givet kirkeministeren bemyndigelse til efter stedfunden forhandling med vedkommende biskop at tillade sådanne afvigelser fra bestemmelserne i anordningen af 1955, som skønnedes ønskelige, som forberedelse til senere tilpasning af reglerne til lov om folkeskolen. Det er denne dispensationsordning, som er blevet benyttet af biskopperne i Viborg og Århus stift til at træffe foranstaltninger til efterårskonfirmationens afskaffelse uden, så vidt det ses, at tage hensyn til menighedsrådslovens § 23.

Efter at der havde fundet en forhandling sted mellem et undervisningsministerielt læseplansudvalg og et bispeudvalg — jeg spørger: hvad er et bispeudvalg, hvem nedsætter det, og hvilket mandat har det? — har højerværdighederne i Viborg og Århus udfoldet bestræbelser for at knæ sætte en ny, såkaldt normalordning for konfirmation og konfirmationsforberedelse, herunder i hvert fald en gradvis afskaffelse af efterårskonfirmationen.

I Viborg har biskoppen allerede i august 1960 i en til præsterne udsendt skrivelse forlangt den ny ordning med gradvis bortfald af efterårskonfirmationen indført, som det vist også er sket. Om forhandlinger med de lokale menighedsråd har man ikke hørt noget. I Århus stift har biskoppen i Meddelelser fra Århus stift, hæfte 1, 1963, givet udtryk for lignende hensigter, men blev af nogle Århuspræster gjort opmærksom på, at en aftale mellem et bispeudvalg og et læseplansudvalg ikke kan have gyldighed fremfor gældende lov. Begge højerværdigheder henviser til kirkeministeriets bemyndigelse og gør det klart, at de opfatter det som noget foreløbigt, som de dog tydeligt venter bekræftet og fastlagt i en kommende anordning.

Nu forekommer det mig, at disse bestræbelser ganske tilsidesætter menighedsrådenes i § 23 fastslåede rettigheder og dermed et stykke af menighedernes selvstyre, og da biskopperne påberåber sig kirkeministeriets bemyndigelse, må det være naturligt at spørge, om den højtærede